

LIBRIS

We know
books

jojo moyes

dans în arenă

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRA CONSTANTIN

LITERA
București

Capitolul 1

„Calul înălțându-se în acest fel este un miracol care atrage atenția tuturor privitorilor, tineri sau bătrâni.“

Xenofon, *Despre comanda cavaleriei
și despre echitație*, cca 350 î.Hr.

AUGUST

Trenul de la șase și patruzeci și șapte de minute către Liverpool Street pleca. Părea absurd ca un tren să fie plin până la refuz atât de devreme dimineața. Natasha Macauley se așeză, cerându-i scuze în șoaptă femeii care fusese silită să-și dea jacheta la o parte. Natashei îi era deja prea cald, în ciuda răcorii dimineții. Bărbatul îmbrăcat în costum, care se urcase în tren în spatele Natashei, se strecură într-un spațiu liber dintre pasagerii din fața ei și își scoase imediat ziarul, fără să observe că foile acestuia obturau vederea unei femei care citea o carte.

Asta nu era ruta obișnuită pe care mergea Natasha la serviciu: își petrecuse noaptea la un hotel din Cambridge, după un seminar de drept. Avea în buzunarul jachetei un număr satisfăcător de cărți de vizită de la diverși avocați care o felicitaseră pentru cursul pe care îl ținuse, iar apoi îi propuseseră întâlniri și posibile

angajări. Dar vinul alb, ieftin, care cursese cu atâta generozitate, îi dădea acum dureri de stomac, așa că-și dori pe dată să fi avut timp pentru micul dejun. Nu era obișnuită să bea și i se părea greu să țină socoteala cantităților de alcool pe care le dădea pe gât la evenimente, atunci când paharul îi era mereu umplut în timp ce pe ea o distrașea conversația.

Natasha strânse în mână paharul de polistiren plin cu cafea fierbinte și își coborî privirea la paginile agendei, promițându-și să găsească de-a lungul zilei un interval de timp mai lung de o jumătate de oră, în care să-și limpezească mintea. În agendă era trecută o oră de antrenament la sală. Altă oră era rezervată prânzului. Mai trebuia și, așa cum îi tot spunea mama ei, *să aibă grijă de ea*. Dar, pentru moment, în agendă nu scria decât:

* 9:00 LA vs Santos, Sala de Judecată 7

* Divorțul Persey. Evaluare psihologică pentru copil?

* *Notă de plată! Verifică împreună cu Linda situația asistenței juridice*

* *Fielding – Unde e declarația martorului? TRIMITE ASTĂZI PRIN FAX*

Fiecare pagină, pentru cel puțin următoarele două săptămâni, era o serie interminabilă și veșnic modificată de liste. Colegii de la Davison Briscoe ai Natashei trecuseră în mare parte la dispozitive electronice – carnete miniaturizate și telefoane BlackBerry – cu care ajunseseră să navigheze prin propriile vieți, dar Natasha prefera simplitatea pixului și a hârtiei, deși Linda i se plângea mereu că listele pe care le scria erau ilizibile.

Natasha luă o gură de cafea, apoi observă data și se strâmbă. Adăugă:

* *Flori/scuze pentru ziua de naștere a mamei*

Trenul hurducaia spre Londra, câmpiile din Cambridgeshire transformându-se în periferiile industriale ale orașului. Natasha se

uită stăruitor la hârtiile ei, chinându-se să se concentreze. Ședea în fața unei femei care părea să creadă că era firesc să mănânce la micul dejun un hamburger cu o porție suplimentară de brânză, și a unui adolescent a cărui față lipsită de expresie contrasta cu bubuitul care i se auzea din căști. Avea să fie o zi îngrozitor de caldă: zăpușeala se strecurase în vagon, transferată și amplificată de corpurile călătorilor.

Natasha închise ochii, dorindu-și să poată dormi în tren, apoi îi deschise atunci când își auzi sunând telefonul mobil. Scotoci după el prin poșetă, găsindu-l între farduri și portofel. Un mesaj se deschise pe ecran.

În cazul Watson, autoritățile locale au cooperat. Nu e nevoie să vii la 9:00. Ben

În ultimii patru ani, Natasha fusese singurul avocat de la Davison Briscoe specializat să reprezinte clienții și în instanțele superioare de judecată, un hibrid între avocat pledant și consultant. Această dublă pregătire se dovedise a fi utilă având în vedere specialitatea ei, reprezentarea copiilor. Acestora le era mai puțin frică să apară în sala de judecată având-o alături pe femeia în al cărei birou își explicaseră deja situațiile. Natashei îi plăcea să stabilească relații cu clienții ei și să se bucure și de lupta pe care o implica înfruntarea părții adverse.

Cu un oftat de ușurare, răspunse la mesaj:

Mersi. Ajung la birou în jumătate de oră.

Apoi înjură în șoaptă; dacă ar fi știut de acea schimbare de plan, ar fi putut să-și ia micul dejun. Doar ce se pregăti să-și pună telefonul înapoi în geantă, că acesta și sună din nou. Era Ben, stagiarul ei.

– Voiam doar să-ți reamintesc că am... ăăă... mutat-o pe fata din Pakistan la zece și jumătate.

– Cea ai cărei părinți se luptă cu măsurile luate de serviciul de asistență socială?

LIBRIS We know

O femeie de lângă Natasha tuși cu subînțele. Natasha își ridică privirea, văzu inscripția „Fără telefoane mobile“ de pe fereastră, își plecă iute capul și răsfoi prin agendă.

– La ora două avem și părinții din cazul cu răpirea. Poți să scoți la iveală documentele legate de caz? murmură ea.

– Am rezolvat. Am cumpărat și niște croasanți. Presupun că n-ai mâncat nimic, răspunse Ben.

Natasha nu mânca niciodată nimic înainte să ajungă la serviciu. Bănuia că avea să moară de foame dacă firma Davison Briscoe renunța vreodată la sistemul de stagieri.

– Sunt cu migdale, preferații tăi.

– Servilismul o să te ducă departe, Ben.

Natasha închise telefonul, apoi geanta. Abia scosese din servietă documentele fetei, când îi sună din nou telefonul. De data asta, țâțâitul dezaprobat al călătorilor nu mai putea fi ignorat. Ea murmură o scuză, fără să se uite în ochii celorlalți.

– Natasha Macauley.

– Sunt Linda. Tocmai m-a sunat Michael Harrington. A fost de acord să te ajute în divorțul Persey.

– Grozav.

Era un divorț cu bani mulți în joc și cu probleme complicate de custodie. Natasha avea nevoie ca latura financiară să fie preluată de un avocat cu greutate.

– Michael vrea să discute după-amiază câteva aspecte cu tine. Ești liberă la două?

Natasha tocmai își frământa mintea în căutarea răspunsului, când auzi cum femeia de lângă ea mormăi ceva pe un ton neprietenos.

– Sunt destul de sigură că e în regulă.

Apoi își aminti că agenda era în servietă.

– O, nu! Am pe cineva la ora două.

Femeia o bătu pe umăr. Natasha își puse mâna peste receptor.

– Mai am nevoie de două secunde. Știu că nu e voie cu telefoane mobile în vagon, și îmi cer scuze, dar chiar trebuie să termin apelul ăsta, spuse ea mai răstit decât ar fi vrut.

Își prinse telefonul între umăr și ureche, străduindu-se să-și caute agenda, apoi se întoarse, exasperată, atunci când femeia o bătu din nou pe umăr.

– Am spus că...

– Cafeaua dumneavoastră e pe jacheta mea.

Natasha se uită în jos și văzu paharul de cafea balansându-se precar pe tivul jachetei crem.

– Vai, îmi pare rău! se scuză, ridicând paharul. Linda, putem să reprogramăm în după-amiaza asta? Trebuie să am o oră liberă pe undeva.

– Ha!

Hohotul de râs al secretarei îi răsună în urechi și după ce-și închise telefonul. Tăie de pe listă sala de judecată, apoi adăugă întâlnirea cu Harrington și se pregăti să-și pună agenda înapoi în geantă, când un titlu din ziarul aflat în fața ei îi atrase atenția.

Se aplecă, verificând dacă citise corect numele care apărea în primul paragraf. Era atât de aplecată, încât bărbatul care ținea ziarul în mână îl coborî și se încruntă la ea.

– Îmi cer scuze! Aș putea... aș putea să arunc iute o privire? îl întrebă ea, încă uluită la vederea acelui articol.

Bărbatul fu prea surprins ca să refuze. Natasha luă ziarul, îl întoarse și citi articolul de două ori, albindu-se la față, iar apoi îl înapoie.

– Mulțumesc, spuse ea cu o voce slabă.

Adolescentul de alături zâmbea într-un colț al gurii, de parcă nu-i venea să creadă în ce hal putuse să fie încălcată eticheta de pasager.

Sarah tăie un set de sendvișuri pătrate de două ori în diagonală. Apoi împachetă, cu grijă, ambele porții în hârtie cerată. Așeză una în frigider, iar pe cealaltă o puse în geantă, alături de două mere. Șterse masa cu o cârpă umedă, iar apoi, înainte să închidă radioul, verifică să nu fie nici o firimitură în bucătărioară. Papa ura firimiturile.

Jos, în depărtare, se auzea sunetul ce vestea plecarea din curtea din spate a dubei ce transporta lapte. De când i se furase duba în timp ce se afla la etajul cinci, lăptarul nu mai livra marfa la ușa

clienților. Le mai lăsa sticle de lapte doar bătrânelor din casele aflate în apropiere, dar ceilalți locatari erau nevoiți să cumpere de la supermarket, apoi să-și care cutiile de lapte în autobuze aglomerate sau mergând pe jos, îndesate în plase pline până la refuz de cumpărături. Dacă Sarah reușea să ajungă jos, lăptarul îi vindea o sticlă; în majoritatea dimineților, reușea.

Sarah se uită la ceas, apoi verifică filtrul de hârtie ca să vadă dacă se scursese cafeaua prin el. Îi spunea lui Papa săptămânal că era mai scump să iei cafea adevărată decât pe cea instant, dar el ridica de fiecare dată din umeri și spunea că unele economii nu meritau. Sarah șterse fundul căinii, apoi ieși pe holul îngust și se opri în fața camerei lui.

– Papa?

Încetase de mult să fie Bunicul.

Sarah împinse ușa cu umărul. Camera mică strălucea în lumina dimineții, iar pentru un minut te-ai fi putut preface că afară era un loc frumos, o plajă sau o grădină de țară, în locul unui complex de locuințe dărăpănat, din anii '60, din estul Londrei. De cealaltă parte a patului strălucea un mic birou pe care erau așezate ordonat, sub fotografia bunicii, periile lui de haine și de păr. De când murise bunica, Papa renunțase la patul dublu. El spunea că era mai mult spațiu în cameră cu un pat de o singură persoană. Sarah știa că, de fapt, Papa nu putea suporta singurătatea unui pat mare, din care lipsea bunica.

– Cafea.

Bătrânul se ridică de pe pernă și-și căută ochelarii pe noptieră.

– Pleci acum? Cât e ceasul?

– Trecut de șase.

Papa își ridică ceasul și îl privi cu ochii îngustați. Arăta ciudat de vulnerabil în pijama, el, un bărbat care își purta mereu hainele de parcă ar fi fost uniforme. Papa era mereu îmbrăcat la patru ace.

– O să prinzi autobuzul?

– Dacă fug. Sendvișurile tale sunt în frigider.

– Spune-i cowboy-ului sălbatic că îi dau banii după-amiază.

– I-am spus ieri, Papa. E în ordine.

– Și spune-i să adauge și niște ouă. Ca să le mâncăm mâine.

Sarah prinse autobuzul, dar numai fiindcă acesta avusese un minut întârziere. Se aruncă în el găfâind și cu geanta fluturându-i în toate părțile, la spate. Își arată abonamentul, apoi se așeză și dădu din cap în semn de salut către femeia indiană care stătea pe același loc din fața ei în fiecare dimineață, cu mopul și găleata încă în mână.

– Frumos, spuse femeia în timp ce autobuzul trecea de casa de pariuri.

Sarah se uită în spatele ei, la străzile murdare scăldate în lumina difuză a dimineții.

– O să fie, încuviință ea.

– O să-ți fie cald în ghetetele alea, spuse femeia.

Sarah se bătu cu mâna peste geantă.

– Am pantofii de școală aici, răspunse ea.

Își zâmbiră ezitant una celeilalte, ca și cum, după luni întregi de tăcere, erau jenate să-și spună atât de multe dintr-odată. Sarah se afundă în scaunul ei și se întoarse spre fereastră.

Drumul spre Cowboy John's dura șaptesprezece minute la acea oră a dimineții; o oră mai târziu, când străzile către estul orașului erau blocate de trafic, drumul avea să dureze aproape de trei ori mai mult. Sarah ajungea de obicei înaintea lui Cowboy John, fiind singura persoană căreia el îi dăduse un set de chei de rezervă. De obicei, pe când el ajungea să traverseze strada cu pași mari și țepeni, ea deja le dădea drumul găinilor. De cele mai multe ori, Cowboy John cânta.

Sheba, ciobănescul german, lătră o dată în timp ce Sarah umbla la lacătul de la poartă. Apoi, dându-și seama că era fata, cățeaua se așeză și așteptă mișcându-și coada, nerăbdătoare, în spatele ei. Sarah scoase din buzunar ceva de mâncare și îi aruncă Shebei, apoi intră în curticică și închise poarta cu un bufnet slab.

Cândva, partea asta a Londrei fusese plină de grajduri, dosite la capătul străzilor înguste și pietruite, în spatele ușilor de șură, sub arcadele podului de cale ferată. Caii trăseseră cărucioarele berarilor, cărucioarele cu cărbuni și cu fiare vechi și nu fusese ceva neobișnuit să vezi poneiul îndrăgit al vreunei familii sau vreo

pereche de cai frumoși la o plimbare prin parc, într-o după-amiază de sâmbătă. Cowboy John's era unul din ultimele complexe de grajduri care mai rămăseseră, construit sub patru arcade ale unui pod de cale ferată. Sub fiecare arcadă se aflau trei sau patru grajduri și depozite. Complexul se afla la capătul drumului care dădea în bulevard. În fața aradelor era o curte îngrădită cu ziduri și pavată cu dale de piatră. Acolo se găseau teancuri de paleți, cotețe de găini, tomberoane, unul sau două containere de transport, vreo mașină veche pe care o vindea Cowboy John, pe lângă un cazan în care ardea mangal și în care focul nu se stingea niciodată. Câte un tren de navetiști hurducăia pe deasupra la fiecare douăzeci de minute, dar nici oamenii și nici animalele nu-l băgau vreodată în seamă. Găinile căutau firimituri pe jos, o capră mușca, mănătă de curiozitate, din ceva din care n-ar fi trebuit să mănânce, iar ochii de chihlimbar ai Shebei priveau bănuitori către lumea de dincolo de poartă, căteaua fiind mereu pregătită să sară la oricine nu era pe lista ei de persoane cunoscute.

Doisprezece cai trăiau acolo la acel moment, inclusiv cei doi cai Clydesdale ai lui Tony, fostul căruțaș care aprovizionase berăria. Mai erau armăsarii cu gâturi frumoase și cu ochi sălbatici ai lui Sal Maltezul și ai celor de la casa de pariuri, precum și câțiva ponei jigăriți ai unor copii de prin împrejurimi. Sarah nu știuse niciodată sigur câți oameni aveau habar despre existența cailor în locul acela – unul care știa, cu siguranță, era paznicul parcului. El îi gonea, deseori, din zona comunală și, uneori, trimitea scrisori adresate „Proprietarilor de cai, Sparepenny Lane Arches“, amenințându-i cu judecata dacă mai continuau să-i intre pe proprietate. Cowboy John râdea și arunca scrisorile în foc. „Din câte știu eu, caii a fost primii aici“, spunea el cu glasul-i tărăgănat.

Cowboy John susținea că el era unul dintre membrii de bază ai Cowboy-lor Negri din Philadelphia. Nu erau cowboy adevărați – cel puțin nu din categoria celor care lucrau la fermele de vite. În orașele din America, spunea el, existau curți precum aceea pe care o avea el acum, mai mari, în care bărbații puteau ține cai și organiza curse, iar copiii veneau acolo ca să învețe și ca să evadeze

din spațiul meschin al ghetourilor în care trăiau. Cowboy John ajunsese la Londra în anii '60, urmând o femeie care se dovedise a fi „o mare, mult prea mare bătaie de cap“. Îi plăcuse orașul, dar îi fusese dor de cai, atât de dor încât cumpăraseră de la târgul din Southall un pursânge cu genunchii fracturați, iar de la consiliul local – niște grajduri victoriene dărăpănate. Din câte își putea da oricine seama, consiliul încă regreta acest lucru.

Cowboy John's devenise o instituție, sau o pacoste – depinde de care parte a baricadei te aflai. Autorităților de la primărie nu le plăcea, emițând încontinuu avertizări despre poluare și combaterea dăunătorilor. John le spunea că puteau sta acolo toată noaptea, unși cu sos de brânză, fără să vadă nici măcar un șobolan – asta, pentru că el oploșise la grajduri o gașcă de pisici aprige. Dezvoltatorilor imobiliari nu le era pe plac pentru că voiau să-și tranșeze blocurile pe proprietate, iar John refuza s-o vândă. Dar pe majoritatea vecinilor nu-i deranja: treceau zilnic pe la el ca să stea la taclale sau ca să cumpere orice avea de oferit. Restaurantelor locale le plăcea: uneori, sunau Ranjeet sau Neela de la Raj Palace, dacă aveau nevoie de pui, de ouă sau, uneori, de câte o capră. Iar apoi mai erau câțiva precum Sarah, care se afla acolo oricând nu trebuia să fie la școală. Cu grajdurile victoriene ordonate și cu stogurile instabile de fân, acela era un refugiu din fața gălăgiei infernale și a haosului străzilor din jur.

– I-ai dat deja drumul găștei nebune?

Pe când ajunsese Cowboy John, Sarah tocmai le dădea fân poneilor. El își purta pălăria Stetson – în caz că lumea nu se prindea că era cowboy –, iar obrajii scobiți îi luceau de la efortul de a merge și de a fuma în soarele deja fierbinte.

– Nu. Mă tot mușcă de picioare.

– Și pe mine. O să văd dacă o vrea vreun restaurant nou. Frate, am răni peste tot pe glezne.

Se opriră ca să se uite la pasărea imensă pe care John o cumpăraseră, dintr-un impuls pe care acum îl regreta, de la târgul de săptămâna trecută.

– Sos de prune! lătră el, iar găscă sâsâi drept răspuns.

Sarah nu-și putea aminti o perioadă în care să nu-și fi petrecut aproape toate zilele la Sparepenny Lane. Pe când era mică, Papa obișnuia s-o așeze pe poneii Shetland ai lui Cowboy John, iar bunica țâțâia de parcă pasiunea lui Papa pentru cai ar fi fost ceva ce urmașii n-ar fi trebuit să moștenească. După ce mama lui Sarah plecase pentru prima dată, Papa o adusese aici pe fetiță ca ea să nu-și audă bunica plângând sau strigând la mama ei în rarele dați în care aceasta din urmă se întorsese acasă.

Aici o învățase Papa să călărească, plimbându-se cu ea în susul și în josul străzii până când Sarah ajunsese să stăpânească mersul la trap. Papa ura felul în care majoritatea proprietarilor își țineau caii la Cowboy John. Doar pentru că grajdurile se aflau în oraș, asta nu însemna că aveai o scuză ca să nu-i antrenezi în fiecare zi. El n-o lăsa niciodată pe Sarah să mănânce înainte să fie hrănit calul, nici să facă baie înainte să-și lustruiască cizmele. Iar apoi, după ce murise bunica, apăruse Baucher, căruia îi spuneau Boo. Bunicul și nepoata avuseseră nevoie de ceva pe care să se concentreze, de un motiv să iasă din casa pe care n-o mai simțeau ca pe un cămin. Iar Papa, care cunoștea pericolele ce pândeau o adolescentă naivă, hotărâse că Sarah avea nevoie de o preocupare care s-o țină departe de ele. Începuse să antreneze atât mînzul cel murg, cât și pe nepoata lui. O învățase pe Sarah mult peste ceea ce copiii din cartier numeau călărie: mișcările acrobatice executate în șa, goana de-a lungul străzilor până la terenurile mlăștinoase, săritul peste băncile din parc, peste lăzile de fructe sau peste oricare alt obstacol palpitant. Papa o instruisese pe Sarah în chestiuni pe care nici măcar nu le puteai vedea: unghiul corect al gambei până la o precizie de un milimetru, totala nemișcare a mâinilor – până când pe față o apuca plînsul, fiindcă uneori își dorea doar să se prostească împreună cu ceilalți copii, iar el n-o lăsa. Nu doar pentru că voia să protejeze picioarele lui Boo de duritatea străzilor asfaltate, dar și pentru că – îi spunea mereu lui Sarah – ea trebuia să învețe că singurele căi pe care putea obține ceva magic erau munca și disciplina.

Papa încă vorbea în felul ăsta. De aceea John și ceilalți îl numeau Căpitanul. Asta ar fi trebuit să fie o glumă, dar Sarah știa că se și țineau oarecum în gardă față de el.

– Vrei ceai? o întreabă Cowboy John făcându-i semn spre fierbător.
– Nu. Am doar o oră și jumătate ca să călăresc. Azi trebuie să merg la școală devreme.

– Încă lucrezi la trucuri?

– Să știi, spuse Sarah cu o politețe exagerată, că în dimineața asta o să lucrăm la half-pass¹, cu o schimbare a picioarelor în aer, și la *piaffe*. La ordinele Căpitanului.

Ea mângâie gâtul lucios al calului, iar Cowboy John pufni în răs.

– Trebuie să recunosc că bunicul tău e tare. Data viitoare când vine circul, cei de acolo o să se bată pe el.

În profesia Natashei nu era un lucru neobișnuit ca, în decurs de doar câteva săptămâni, să găsești copilul pe care tocmai îl reprezentaseși înapoi în sala de judecată, primind un nou ordin de restricție sau de detenție. Uneori, asemenea cazuri chiar apăreau în ziare. Dar cel de acum o surprinsese, nu doar din cauza gravității infracțiunii comise, ci și din cauza identității infractorului. Zi de zi la Natasha veneau copii care spuneau povești pline de disperare despre abuzuri sau neglijare. În general, ea le putea asculta fără să clipească. În zece ani auzise atâtea asemenea povești, că puține îi provocau mai mult decât reflexul de a-și alcătui o listă mentală: Îndeplinește criteriile? A semnat documentul pentru plata din bani publici a asistenței juridice? Cât de puternică e apărarea? Oare e un martor credibil? La fel ca și ceilalți copii, Ali Ahmadi ar fi trebuit să i se fi șters din memorie, procesat de asistenții ei, un alt nume de pe listă care avea să fie uitat în scurt timp.

Cu două luni în urmă, Ali Ahmadi pășise în biroul ei având acea privire suspicioasă și goală ce mărturisea disperarea și neîncrederea atâtor copii care dăduseră de necaz. Avea picioarele îndesate într-o pereche de adidași ieftini, căpâtați, și purta o cămașă prea mare pentru el, care îi atârna pe corpul slab. În cazul acesta era nevoie de o hotărâre judecătorească pentru ca Ali să nu fie trimis înapoi în țara despre care el susținea că aproape îl distrusese.

¹ Figură de echitație în care calul merge pe o diagonală, deplasându-se simultan lateral și înainte, în timp ce se îndoaie ușor în direcția mișcării.